

KUNST

Iemand die enigszins vertrouwd is met het UMC St Radboud, herkent deze 'kattenkop' onmiddellijk! Zo het gelaat niet al hoort bij het beeld Vrouwen en Kinderen eerst van Alain Séchas op het plein voor het kinderziekenhuis, refereert het er in elk geval aan. Het lijkt alsof de vrouw van het beeld haar hautaine houding heeft verloren, of dat de verwondering aan het kind is ontvallen. En wie deze zomer Sonsbeek 2008, de grote openlucht tentoonstelling in Arnhem bezocht of enkel maar het nieuws heeft gevolgd, kon niet om Séchas' Lazy King heen. Deze luie kat, pontificaal gelegen voor de Villa Sonsbeek, is zo ontspannen dat ze geen gelaat meer heeft (of met andere woorden het gezicht van 'niemand'), daarmee open staand om iedere gelaatsuitdrukking aan te nemen.

Vijf van dergelijke 'portretten' of misschien eerder 'moment-opnames', zijn niet ver van het genoemde plein op de eerste verdieping van de afdeling Vrouw en Kind opgehangen. Séchas noemt de reeks van vijftien soortgelijke prints die hij voor een zomertentoonstelling vorig jaar in Caen maakte, Photomatous. Eén voor één geven ze een bepaalde stemming weer, een stemming die meer menselijk dan katachtig is. Kortom stemmingen die we allen kennen wanneer we als patiënt, op bezoek of als medewerker door de gangen van het UMC lopen: onthutsing, verdriet, verbazing, hoop, boosheid, onrust, dankbaarheid Oog in oog met deze werken afzonderlijk, is als in een spiegel kijken. Maar omdat de bedoelde werken dicht bij elkaar hangen, bezorgt een er in de korte gang aan voorbijlopen de wisseling van kort op elkaar volgende stemmingen – en het is weldoend in de heersende situatie niet in één enkele emotie verstrikt, gefixeerd te raken. De glimlach die de fotomatous ons ontlokken, is een verademing.

Daan Van Speybroeck

Alain Séchas, Photomatou, 2007. Vijf ervan hangen op de eerste verdieping van de afdeling Vrouw en Kind, UMC St Radboud.